

ROSTÁS LÁSZLÓ

Gelencei Gyöngyök

Csillagvirág 2001 Alapítvány „Az Ég Mennyezeti” című honlapján, melyet Fábi Jánoséknak köszönhetünk, a kazettás mennyezetek közt böngészve találtam meg, a gelencei csodálatos festett kazettás mennyezetet. Gelence, Erdélyben (jelenleg Románia) található. Ahogy elmélyedtem benne – az egyik – két egymásnak háttal lévő szarvast ábrázoló festett kazettát nézve, rögtön eszembe ötlött az a bizonyos gyűjtő, vagy – a magyar táltos hagyományban – éber pont, mely a lelkes lények háta mögött, a tér-idő egy-ség kiinduló ill. visszatérő helyeként található és melyről a miskolci őstörténeti konferencián Tibold Makk Szabina a To(l)t-ék sámánokról szóló előadásában is beszélt. A hasonlatosság, valamint a szellemtanban használatos módszerek ilyen direkt ábrázolása arra készítetett, hogy a festett kazetták rendszerét az eddig ismert vizsgálati irányzatok mellett a Szkíta-

Hun-Magyar Egy Isten hiten alapuló táltos szellemtan irányából is megvizsgáljam.

A teljes festett mennyezet kazettái közül a diadalív (az összövetség helye: „ívet bocsájtok alá, hogy ne legyen többé vízözön...”) mellett a szószékről közvetlenül a mennyen látható központi helyen induló és a teremtés történetének egy részét bemutató első öt „alakos” kazettát emelném ki igazolásul, természetesen tudva, hogy a többi kazettán lévő un. növényi szerves ábrázolások is ugyanazzal a súllyal és fontos jelentéstartalommal bírnak és teljességükben csak egységes szerkezetben értelmezhetők. A rajta lévő ábrák alapján, nyugodtan kijelenthetjük, hogy a Szkíta-Hun-Magyar kereszténységen alapuló biblia pauperumnak (népi bibliának) is tekinthető, a gelencei festett kazettás mennyezet.

(52 sz.)

(51 sz.)

(50 sz.)

(49 sz.)

(48 sz.)

A Szent Írás Összövetségi (Teremtés könyve) részének, – az eredeti Mezopotámia-Folyamközi teremtés történetnek az Enuma Elisnek – képei elevenednek meg a festett kazetták idevonatkozó képein, mintegy halpikkely formára festett, a tengerben való teremtés megtestesülésének keretébe foglalva, mintegy rímelve a Szent Korona pártáján található égi eredetű vizekből, Ten-G(e)ar-ból való megtestesülés halmokból álló föld-ország-hegy jelentésre. Az igazolásul bemutatott első öt kazetta egyetemes teremtéstörténeti egyik lehetséges értelmezése, sorrend szerint a következő:

Az első (52 sz.) képen: „Isten lelke (szelleme) lebegett a vizek felett”. A második (51 sz.) képen: Tiamat a mélység anyja a Mindennek Szülője által teremtett a kígyók küzdelme a bős sárkányszerű lényekkel, a sötétség szörnyeivel, megszületik a naprendszerünk. A harmadik (50 sz.) az egyben a kettő elvének megtestesülése, tudatára ébredése. A negyedik (49 sz.) az egyszarvú (kornú) és Tiamat küzdelme. Az ötödik (48 sz.) a Bárány (Bár-ÁN) az-az: Án-Bár, vagyis égi fényű

(52 sz.)

Ha elmélyülünk az élő hun hagyományainkat is magába foglaló és ennek megfelelően „Élő Hun, koronának” nevezhető kép olvasatában, akkor amellet, hogy első ránézésre az áldozati étel készítésére szolgáló hun üstökkel való hasonlóság jut eszünkbe, a következőkre érdemes még odafigyelni, miképpen írja le, képi nyelven a teremtés egyetemes körforgását:

új em-ber. Itt csak annyit kell még megjegyezni, hogy a középkori bárány ábrázolásaink többségének feje jellemzően párdruc-szerű. Párdruc, vagyis Bár-Du-Iz, mely az égi eredet olvasata szerint Iz-Du-Bár azaz Nimrud a nagy égi vadász ókori neve.

A továbbiakban négy képet elemeznék részletebben: Az egyik az úgynevezett Szent László herma, mely jelenleg Győrben található, a további három kép, a gelencei templom festett kazettái közül való.

Szent Lászlót ábrázoló hermán lévő korona többek közt azért figyelemre méltó, mert nagy hasonlóságot mutat, az első (52 sz.) képen látható gelencei – általam „Isten lelke (szelleme) lebegett a vizek felett” bibliai hasonlattal jellemzett, vagy másként „Élő Hun koronának” elnevezett – festett mennyezeti táblaképpel. A hermán lévő un. liliom-os kereszttek (LiL-(i)-Óm azaz Óm lélek iránymutatása) közt lévő (negatív) tükör terek sziű-vet (szív) formálnak, úgy mint a festett kazettán is.

Szent László herma

- Az adott kép (52 sz.) (kép-rázat) a határtalan térből négysarkúan meghatározott kereten belül, élő 12 hó-nap-éves koszorúval (alul-felül kettős napú ekliptikával jelzett) körbeírt NiN-cs, melyben a lélek hangjának csendülése során megtestesülő fénycseppek, a korona felső részén, pozitív és negatív szív alakú formában körbeírják a lélek testet öltését szimbolizáló, test- vagy maglel-

keket és a szabad lelkeket. A *maglélek* testet öltéséhez szükséges női és férfi szíü (szív) minőségeket a két szélén ill. a „kettő az egy, az egy az kettő: azaz kettőben az egy” alapelvet követő testet öltő szíü-lőket középen ábrázolták, mely az együttes kettősségével magában hordozza a megtestesülés után a negatív tér által kirajzolt szív-út-at, valamint ennek körbejárásával a visszatérést és feloldódást a NiN-ben „Bocsájtnd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek”. A lelkiismeret tisztaságát, a feddhetetlen kifogástalanságát, a *szabad lelkeket* (hun) szimbolizáló liliumok felett található csillagok ragyogásának fénye biztosítja.

- A korona középső részén található ék-kövek itt még ég-kövek melyben 7+1-es fénymagokból álló rend figyelhető meg, a körből 4 körrel kikerített, kör-osztással ábrázolt sarkára állított rombusz jellegű kör-öszt-ben. Az ég-köveket meghatározó körforgás hármasság, megmutatja az utat, a születés „D”- agadástól a kiteljesedésen át a „C”-sökkenéssel járó elmúlásig. Pl. Holdfázisok, napfogyatkozások stb.

- A korona középső része alatt található bárkaszerű ábrázolás, melyet az Ég kövekből kiáradó vizek osztanak ketté. Bal oldalon fehér üres-ég, jobb oldalon vörös pirkanó-ég a kétszeres öt (T(en)-íz) elem rendszert jelző fénykereszt található Andráskereszt formában ábrázolva, mely a fény halálát, azaz a testet öltését jelzi.

(50 sz.)

Áttérve a harmadik (50 sz.) kép, az egyben a kettő elvének megtestesült tudatára ébredéseként

jellemezhető és a testet öltő „élő hun-magyar koronának” is nevezhető (50 sz.) festett mennyezeti táblaképpel folytatva érdemes felfigyelni arra, hogy míg az előző szellemszinten fogalmazza meg a teremtés történetet, addig ez a táblakép már kifejezetten Hunor-Magor, azaz Csaba királyfi Szkíta-Hun-Magyar őseinek köztestésében lévő csillagmítoszi teremtéstörténetéről beszél.

Azt hiszem eléggé közismert, az egymásnak háttal álló és kifelé nyilazó szkíta harcos ábrázolás hol a szkíták a hátukkal összeérnek, s így válnak ketten eggyé, test-véri barátságban (barata-mú = fény-anya-fiu = atyámfia = barátom). Itt a két szarvas ugyanezt a minőséget jelenti.

Még egy fontos dolgot szeretnék megjegyezni, mielőtt még részletezném az ábrát. Ez a magyar nyelvben lévő Bűn fogalma. Azért lényeges, mert ezen a festett kazettán pontos ábrázolásban jelenik meg. Először is ez a fogalom, mint bűn, nem keverhető össze a vétek és egyéb elítélendő fogalmakkal. Még a katolikus egyházi rendben is azt mondjuk, „Én vétkem, én igen nagy vétkem...”. Tehát ahogy én a csallóközi nagyanyámtól ismerem, ez azt jelentette, hogy Bő-Űnő, ami egybe olvasva és az utolsó „ő” hang lekopása után adja a Bőűn fogalmát, mely valóban hasonlít a keleti Wű-höz, sőt kimondható hogy azzal egylényegű. Ez pedig ténylegesen, – mint az előző festett kazettán is látható – ezen a kazettán már két szarvas borjú által megtestesített formában a fény testet öltését jelenti, azaz a fény anyagba sűrűsödését. Ennek felszabadítása lesz a feladata Bar-abba-as (fény-anya) sötétség börtönéből való kiszabadítása után Jézusnak, az Ő kegyelmének elnyerésével, élő minőségű áldozatvállalásával, benne mint fény-atyában való feloldódásban ill. eggyé válásban, mint az, az „élő Krisztust” ábrázoló festett kazettán látható. Ezért mondják, hogy az eredendő bűn a bűnbeeséssel kezdődik. De ez, viszont az élet szentsége, mely nem ítéltető el sőt... Azt hiszem így már érthető, Mária hét fájdalma is, melyet a magyar kereszténység Szent Zsófia hét koronájának elnyerésével azonosít, valamint hogy az üdv-történet nem ér véget a kereszthalállal, és a fel-támadással, hanem Mária mennybemenetelével. Ez egyébként az Űnő a hét ágú szarvasagancssal, a Nagy Boldogasszony egy személyben hét minőséggel, Mária a hét kisasszonnyal, azaz a Magyarok Nagy Asszonyával.

Most lássuk az ábrát. Ha jól megfigyeljük a képet, a két szarvasborjú a hátán, az úgynevezett gyűjtő vagy a magyar tátos hagyomány É-Ber (az ép-teljes belső elindító rend fénye) pontjában érintkezik ott, ahol az előző kazettán a „kettőben az egy” alapelvet követő testet öltő szíű-löket középen ábrázolták. Igen ám de most jön a csoda(szarvas), mivel ugyanez a pont adja az Űnő orrát ill. száját. A két szarvasborjú közt a csillaggal jelölt homlokot, míg a Szarvas Űnő szemét, a két borjú szeme együttesen adja, mint igi-zó szemet. Miután az Űnő megszülte, az Ő csodaborjait az egyben a kettőt, azaz Hunort és Magort, akik együttesen alkotják az élő minőséget, mert Hunor a *szabad lélek*, (a Hun fogalma a kínai nyelvben szabadlelket jelent), míg Magor a *test-lélek* megtestesítője, akkor a háttérből a csillag ős-vén(y)-ről igi-izgatja a testük és lelkük harmonikus fejlődését, egyengeti számukra a bódogság útját a csillagösvény felé. Itt kell még megjegyezni, hogy a középkori magyar templomaink nagy részében ezért található Szent Kristóf a vándorok, vagy úton lévők védőszentjének ábrázolása, mert itt is az ősi szkíta-hun-magyar keresztény hagyomány él tovább úgy, mint Kristóf a test lélek (Krisztusi), míg a vállán a kis ember a szabad lélek (Ter-em-tő Isten) megtestesítőjeként.

Ezután nézzük egy kicsit a részleteket. Ha összevetjük az előző ábrával és megnézzük a borjak helyén lévő ábrákat, akkor azt látjuk, hogy a bal oldali borjú helyén van a női minőséget jellemző szív ábra, míg jobb oldalon a férfi minőséget jelentő szív ábra. Ezért a bal oldali hely csak Magor lehet, hiszen Ő a testlelket megtestesítő, tehát testet adó, míg Hunor a szabad lelket megtestesítő, tehát a testet öltő. Ezt, a két testben lévő liliom-os keresztet (LiL-(i)-Óm azaz Óm lélek iránymutatása) középső szárának eltérő ábrázolása is egyértelműsíti, hiszen Magor testén magyszerűen ölt testet, míg Hunor testén lélekmadár(szárny)ként ölt testet. Ugyanígy megfigyelhető a szemekben is az eltérés, ahol a fogyó és növekvő holddal ábrázolt szemekben egyúttal megfeleltethető a napfogyatkozás is. A két szem közül Magor szeme Ozirisz szeméhez hasonlóan a spirálgalaxisra rímelő ívet mutat, mely köztudottan az élet megtestesülésének alapfeltételeit hordozza, míg Hunor szeme kifejezetten centrális csillagszem mely az anyagból felszabadított lélek szabad

mozgását jelzi. Magor testén lévő fogasság szintén a testet öltésre utal ugyanúgy, mint a sólyom, illetve a turul ábrázolások esetén a fogasság. Ez biztosítja a testet öltéshez szükséges megakadást. A szarvak agancsaiban is megfigyelhetünk eltérést Magor esetében a hétágúság, míg Hunor esetében az ötágúság (pentatónia) figyelhető meg.

Ha megfigyeljük a koszorúval körbeírt ábrát itt egyértelműen szétválnak az égi és a földi vizek, az égszerek itt már ékszerekké váltak. A teremtett világ attól függetlenül, hogy elindul egy anyagba süllyedés felé, kapcsolatát az élőfa minőségével, a tejtúton keresztül az élő koszorún átfolyó és a végtelen nin-csbe kapaszkodó gyökereivel mindig képes megújítani.

(60 sz.)

Befejezésül, a teljesség igénye nélkül, hadd említsek néhány gondolatot az élő Krisztus ábrázolásról is. A (60 sz.) táblaképen figyeljük meg a kereszt felett látható szívet mely, mint a szív tükre, a szer-etet-ről és a már fent kifejtettekről szól. A kereszt felső szárán egy fénycseppet lehet látni, mely az élet keresztjének, az Ank keresztnek, (valamint a gyönyöspatai volt Pálos oltár keresztjének, Mária születésének, mint életet adónak) megfelelő. A fején a szellemiségét sugárzó hajon kívül megjelenik a korona csakránál a szabad lélek lilioma, a HUN. A kezében a hétágú életfa, melynek 7. ága a Szent Mihályi ítélkező kard. Ez a Krisztus ül és mosolyog. Két oldalán az életfák nőnek. Baloldalon a kis templommal a tes-

tet adó világot, míg a jobboldalon kehellyel és a lélek liliummal, a testet öltött világot jelzi.

A Szkíta-Hun-Magyar keresztény népünk számára, mint ez a táblakép is bizonyosságot tesz felőle nem a szenvedő Krisztus volt a meghatározó. Számunkra mindig is igaz volt az, – mint ez Máté evangéliumában is olvasható –, hogy „Atyám engedd kiűritenem a kelyhet, de ne azért, hogy úgy legyen ahogy én akarom, hanem azért, hogy úgy legyen ahogy te akard”. Ez pedig nem a „feláldozom magam vagy másokat a megváltásért cserébe” -féle szenvedéssel egylényegű, hanem azzal az áldozatvállalással, mely a romlatlan testet képviselő Bódogasszonyi minőség, mely az örök élet szentségével egylényegű, mikor is „annak a fának gím-il-cséből (*gím* szarvas *illékony* cse-cséből) ejéndesz” azaz ájtatosan, ajándékkal, áldozatot vállalasz. Ő, a Magor minősége. Ha ezt az áldozatot meghozza a testet öltött, akkor a benne élő Hunor mint szabad lélek, test-ámen-tum által elnyeri a halhatatlanságot azaz egylényegűvé válhat a csillag homlokú, IGI-ző szemű csoda-(GÍM)-szarvas-(ŰNŐ)-vel, s feloldódhat a NIN-cs-ben, NIN-h-URSZÁG-ban.

MELLÉKLETEK

A Gelencei festett kazettás mennyezet az alábbi internetes címen érhető el:

<http://mennyezet.naput.hu/html/main.html>

A festett kazetták számozása, Fábi János által meghatározott számozását veszi át.

Magyar Adorján: Részlet a Hunor és Magor gyermekkora című írásból

„Megjelent akkor az Égen a gyönyörűséges, nagy Csodaszarvas. Ezer ágabogán ezer tündöklő Csillag – mint ezer égi gyertya – gyújtatlan gyulladozott ki egyik a másik után és ahány szőre szála volt, annyi Csillag ragyogott a két oldalán is. Homlokára volt Tündér Ilona fényes Est-Hajnalcsillaga. Sötétké volt a szőre s a két agancsa, mint az éjjeli Ég, ezüstösen fehér pedig a hasa, mint a felhők a holdfényben. Büszke tartással, isteni fenséggel jött le az Égről, nesztelenül végiglépdelt a hófehér fővényen, aztán fejét lehajtva, a bölcsőt, annak két fiülénél fogva, szarvai közé akasztotta, belement a nagy folyóvízbe s úszni kezdett a túlsó part felé.

Óh, milyen csodálatosan szép volt ez!... Hogy ragyogott, csillogott-villogott és tükröződött reszketve a vízben a sok ezüstös, aranyos, zöldes meg pirosas fényű Csillag!... A két aranyhajú gyermek meg csendesen aludott a szarvak között ringó piros, tulipános bölcsőben...”

A teremtés hét napja a biblia alapján:

1. Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.
2. A föld pedig kietlen és pusztá vala, és setétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett.
3. És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság.
4. És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a setétségtől.
5. És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setétséget nevezé éjszakának: és lőn este és lőn reggel, **első nap**.
6. És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválassza a vizeket a vizektől.
7. Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn.
8. És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel, **második nap**.
9. És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék meg a száraz. És úgy lőn.
10. És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó.
11. Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn.
12. Hajta tehát a föld gyenge füvet, maghozó füvet az ő neme szerint, és gyümölcsfát, a melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.
13. És lőn este és lőn reggel, **harmadik nap**.
14. És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknak.
15. És legyenek világítókul az ég mennyezetén hogy világítsanak a földre. És úgy lőn.

16. Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat.
17. És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre;
18. És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszákán, és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látá Isten, hogy jó.
19. És lőn este és lőn reggel, **negyedik nap.**
20. És monda Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színén.
21. És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszó-mászó állatokat, a melyek nyüzsgönek a vizekben az ő nemök szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő nevé szerint. És látá Isten, hogy jó.
22. És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön.
23. És lőn este és lőn reggel, **ötödik nap.**
24. Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemök szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemök szerint. És úgy lőn.
25. Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat nemök szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó.
26. És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.
27. Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonnyá teremté őket.
28. És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.
29. És monda Isten: Ímé néktek adok minden maghozó füvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül.
30. A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld füveket adom eledelül. És úgy lőn.
31. És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, ímé igen jó. És lőn este és lőn reggel, **hatodik nap.**
1. És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege.
  2. Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűnék a **hetedik napon** minden munkájától, a melyet alkotott vala.
  3. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.
  4. Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az Úr Isten a földet és az eget teremté.

Gelence - Katolikus templom, gömbpanoráma (Internet)

Tibold Makk Szabina

RACIONÁLIS EZOTERIKA-FÉNYBE BURKOLT VÁLTOZÓ PONT

Elhangzott a XII. Magyar Őskutatási Fórumon

Az Elnök Asszony megkért, hogy beszéljek a FÉNYRŐL a konferencia keretében. Igaz, hogy látszólag annak, amiről beszélni szeretnék semmi köze az ősmagyar kutatáshoz, de talán ha úgy állítom perspektívába a fény-tudatot, hogy az az *energikus valósága a Mindenségben mozgó szeretet-kapacitással felruházott tudatosulásnak*, akkor mi magyarok ennek a fénytudatnak az egyik első emberi megnyilatkozásai vagyunk itt e Földön, így 'MAG' létünk magától értetődően magában foglalja ezt a felismerést mindannyiunk számára. Itt szeretnék egy mondatot idézni Carlos Castaneda 'Az Infinitás Aktív Oldala' (The Active Side of Infinity) című könyvéből, melynek jelentősége felrázott, és úgy érzem aláhúzza mondani-valóm értékét Ősmagyar Kutató Konferenciánk számára:

"Volt ismeretem 'gyógynövények és sámánizmus'-ról a sztyeppék amerikai indiánjai és szibériai őseik között."

Ez az egyetlen, de számomra mégis jelentős megjegyzés írásaiban, ami úgy érzem, hogy *közös Szkíta őseinkre* utal. Így, még ha gondolataim tárgya "racionális ezoterika" is, mégis az őseink ismereteit, tudását kutatja, s lehet, hogy pontosan ez az egyik legizgalmasabb út, amely egyenesen hozzájuk vezethet vissza minket, Idő és Tér titokzatos paraboláin.

Felismertem, hogy fényttestünkkel és fény-mivoltunkkal való *tudatos egyesülésünk*, korunk és jelenbeli dimenzióknak elsődleges feladatává vált. Ezt kívánja tőlünk az Isteni Tudatosság, mert elérkezettünk arra a fejlődési fokra, ahol végre, *újra!* ébredhetünk az álom valósággá, s a valóság álommá való nyiladozására. Mivel a fénytudat felszabadít minket megrogzottségeink súlya alól és megnyitja számunkra a mindenség végtelenbe vezető kapuit, úgy érzem, e téma nagyon is idetartozik körünkbe,

pillanatunkba.

Arról, amiről most beszélni fogok egy kicsit – talán számomra a leglényegesebből, a fény-szeretetről írt gondolataimban nem tettem említést. Szerettem volna, de valahogy akkor úgy éreztem, hogy még nem jött el az ideje. Úgy látszik igazam volt, mert akkor nem, de most szabadon tudom ezt a gondolati enigmát, az ott már megalapozott elméletemre helyezni.

Nem volt könnyű megtalálnom a megfelelő magyar kifejezéseket hozzá, s megmondom, hogy magának Carlos Castanedának, – akitől megtanultam formába önteni absztrakt élményeimet –, sem volt könnyű annak idején angolba behelyettesítenie mestere Don Juan Matus Indián varázsló-sámán tanításainak lényegét. Azért, mert annyira járatlan és alig ismert valóságainkban navigáltak – azok a varázsló-táltosok –, ahol a szavak még nem fogantak meg felismeréseik megjelölésére. Mégis az, hogy találtam magyar megfelelőket, bizonyítja, hogy nem teljesen ismeretlen tudat-dzsungelbe fogunk most együtt behatolni.

A következő kifejezéseket megpróbálom angoltól magyarra behelyettesíteni:

Impeccability és Assemblage Point

A Közép-Amerika – 'Ős Mexicó' Indián varázsló-sámánok *'tudatos álmjárásának'* eredménye és hagyatéka – többek közt – ez a két fogalom. Életvitelük energikus teljességét, és kultúrájuk számunkra absztrakt valóság-látását takarja a fenti két kifejezés.

Először nézzük meg mit jelent az, hogy 'impeccable'.

A szótárban két magyar megfelelője szerepel:

Feddhetlen és kifogástalan

Ez a két fogalom pedig így együtt, kis csokorban alapfeltételként határozza meg a varázsló-sámánok karakterének mértékét és színvonalát.

Aki varázsló-sámánok útjára lépett a *'Sors rendezése'* által, annak a karaktere és tettei kérdésen felül kell, hogy álljanak.

Így fogalmazta meg Don Juan Matus Carlos Castanedanak mi az *'Impeccability'*:

”Idealizmustól és kicsinált céloktól megszabadultan az embernek egyetlen funkciója marad mint irányító erő. A sámánok úgy hívják ezt, hogy *'kifogástalanság'*.

Számukra a kifogástalanság azt jelenti, hogy önmagukból a legjobbat hozzák elő, s még annál is egy kicsit többet.”

A következő kifejezés *'Assemblage point'* talán még az előbbinél is nehezebben megfogalmazható. A szótárban *'Assemblage'* így szerepel:

Gyülekezet, gyülekezés

A *'point'* nem okoz gondot, *'pont'*-ot jelent.

Ha összeszem értelemszerűen, *'gyülekező pont'* lesz belőle, de én úgy érzem, *'Gyűjtő Pont'* az, amit keresek.

Mégpedig egy szemmel nem látható, de létező, mágikusan racionális *'gyűjtő pont'*, valóságunk nélkülözhetetlen feltétele.

Hogy hol van ez a *'gyűjtő pont'*, mi a funkciója és miért *'racionálisan eszoterikus'* jelenség? Az, amiről most beszélni szeretnék.

Mielőtt viszont gyülekezetünk megtalálja és megérinti *'gyűjtő pontjait'*, hadd térjek még egy picit vissza a *'feddhetlen-kifogástalan'* lényegéhez a táltosi valóságban.

Mert ha bennünk nincsenek kristálytisztán megfogalmazódva az emberi értékek, s ráadásul mi önmagunkat még azokhoz a természeti törvényekhez sem tartjuk melyeket már generációs láncolatok örökségeként bőségesen felismerhettünk, akkor hogyan képzeljük el azt, hogy azokat a minket lineáris időben követő embergenerációktól jogunk

lenne számon kérni?

A tanítás is és a tanulás is minden esetben példaadáson múlik. Ez egy olyan igazság, amivel az emberiség nem hajlandó szembe nézni, s leginkább akkor alkalmazza tudatosan, ha ezt valahogy kamatoztatni kívánja rossz példamutatással, ami a mások alsóbb énjének gyengeségeit kielégíteni szolgálja.

A hatványozottan megjelenő rossz példa elferdíti a tömegek alapértékeit és jóérzését, odaragassza őket a kilátástalansághoz, s önmaguk bezárult körébe való fuldoklásra kárhoztatja tudatukat.

(A legkriminálisabb itt a gyermekek tudatos megtortása. Mert a gyermek automatikusan befogadja amit adnak, vagy tanítanak neki, de a felnőttek már van diszkriminációs választási lehetősége.)

De mi most nem kilátástalanságról és fertőzött morálról akarunk beszélgetni, hanem pontosan az ellenkezőjéről, a

mélységbe látásról.

Mivel ott, a *'mélységben'* válik valósággá a varázsló-táltosok *'kifogástalanságra, feddhetlenségre'* való törekvése.

Mert ha én önmagamból a legjobbat, a legtisztábbat hozom felszínre, akkor egy kivételes ember vagyok, mivel az emberi természet alapvetőleg lusta és azonnali elismerésekre éhes.

Ha viszont önmagamból a legjobbat, legtisztábbat, *de még annál is egy kicsit többet* húzok elő, akkor a varázsló-harcos-sámánok útjára léptem, s az az út fényalagutakon át a Végtelenbe vezet.

'Assemblage Point' vagyis:

GYŰJTŐ PONT

Azért választottam a folytatásban felvázolódó képet beszélgetésünk fő tárgyává, mert amikor én e rejtett tudással először találkoztam, olyan pillanatot éltem át, amelyre az első megdöbbenésem után méltán mondhatom, hogy *"rögvest világos lett előttem minden"*. Azonnal fellélegeztem ebben a vonzáskörben, és szinte egyidejűleg egy belső indítást éreztem arra, hogy ezt az ismeretet valahogy, valamikor hazahozzam, Magyar testvé-

reimmel megosszam.

Hozzá kell még tennem azt is, hogy valami belső hang azt sugallta nekem abból a bizonyos megérintheletlen, archaikus homályomból, hogy mi, Szkíta Magyarok nem csak szervesen ismertük a valóságnak ezt a vetületét, hanem talán még mi tanítottuk meg rá *az emberi gyűjtő pontba határolt világot*.

Vajon miért e sejtelmem minden ésszerű, kézzel-fogható bizonyíték nélkül? Úgy gondolom azért, mert amikor először szembesültem vele, nem úgy hatott rám, mint egy csodálatos újdonság, hanem kérdés nélkül úgy, mint egy rég elfelejtett álom, ami valaminek a hatására, meglepetésszerűen teljes frissességében megjelenik gondolataink képernyőjén.

S talán sokuknak, akik most szembesülnek vele először, – mint én 25 évvel ezelőtt, – ugyanúgy emlékszerűen fog felszívódni ősi gyökereik legmélyebben megbúvó táplálékából.

TOLTEC VARÁZSLÓK ÁLOMJÁRÁSA

A közép-amerikai Indiánok 'varázsló/sámán' tradíciójában a **gyűjtő pont** felismerését az egyik legcsodálatosabb felfedezésnek tartják azok, akik voltak olyan szerencsések, hogy beavatódhattak a 'második figyelem' látásmódjába, s érvényesíteni is tudták gyakorlataikban, mint *az emberi valóság természetesen felsőbb-rendű velejáróját*.

Kiválasztott sámán-generációkon (Don Juan Matus saját bevallása szerint a kilencedikbe tartozott, s egy generációt több száz évesnek kell tekinteni) keresztül szerzett tudása ez, amiről most beszélni fogok. Nem családi, vér-kötelék szerinti, hanem a 'Szellem által kiválasztott, arra alkalmas egyének összehangolt beavatása'.

Ezért itt, ebben a teremben együtt, ismerjük fel, hogy a mi Nagy Szellemünk, a Magyarok őrző Lelke úgy alakította sorunkat, hogy ez a szakrális, mégis egy felsőbb szinten teljesen reális ismeret, az itt összegyűltek előtt felderengessen.

Hiszem, hogy ha nem én mondanám el, akkor valaki más lenne most itt helyemben ugyan ennek az ismeretanyagának valamilyen disszertációjával.

Hiszem azt is, hogy "nincsenek véletlenek", így sem az Idő, sem a Tér, sem a jelen Összegyűltek

nem a 'véletlen' műve, hanem a Mindenség titokzatos szinkronitásának tömörülése.

Aki itt jelen van, azt a lelke irányította ide, s az előtte felnyíló ismeret felkészültségének ajándéka.

Végre elérkeztünk a **GYŰJTŐ PONT** megismeréséhez és megvizsgálásához. Itt egy kicsit rajzolni is fogok, meg játszunk is, de tudnunk kell, hogy minden "hókusz-pókusz", amit csinálunk, mélységes energikus kilengése van, hiszen először fogjuk ebben a valóságban egymással tudatosan összehangolni.

FÉNYTEST

Rajzos magyarázata

A Toltec sámánok 'látták', hogy az alvó ember **gyűjtő pontja** természetes könnyedséggel elmozdul a megszokott helyéről. Ébredés után beszámoltak az álmaikról, s minél messzebb vándorolt a Gyűjtő Pont megszokott helyéről, annál fantasztikusabb álmokról számolta be az álmodók. Ez a megfigyelés ösztökélte a "kísérletező" sámánokat arra, hogy tudatosan is feltérképezzék az álom-régiókat. Meg is tették, s ezeknek az 'álmjáró' élményeknek a kategorizálása összehasonlító rendszerezésben adta meg a következő sámán-generációk vezérfonalát.

Megfigyeléseik alapján:

"A gyűjtő pont, megszokott helyén, felvesz a mérhetetlen Mindenségből egy beáramló energiateret fény-rostok formájában, melyeknek száma trilliókban számolható."

C. Castaneda, 'Magical Passes'

További 'álmjáró' megfigyeléseik azt igazolták, hogy ha a **gyűjtő pont** bármilyen irányba is elmozdul, akkor egy új energia-rost csoportot fogad be megváltozott helyén, s az álmodó valóság-látása teljesen átalakul új körülményéhez igazodván, vagyis tudata új valóságban találja magát.

A Toltec varázsló-sámánok olyannyira kultiválták az álmjárást és annak 'térképezését', hogy legalább 600 különböző valóságra sikerült *beállítaniuk a gyűjtő pontjukat*. Rendszeresen vissza is tudtak látogatni azokba a világokba, tudatosan újra visszamozdítván *gyűjtő pontjaikat* a már meg-

ismert állomásokra.

Ugye ez már szinte a fantázia régióiba sodorja jelen valóságunkba rögződött világlátásunkat, pedig ez az a csodálatos *'racionális ezoterika'*, ami végül is meghatározta velem ennek a kis gondolatfuttatásnak a címét.

Őseinktől öröklött, Isteni terv szerint megalkotott képességünk ez. Végtelen fejlődő utunkon egyszerűen el kellett érkeznünk tudatosulási folyamatunkban a valóságához, hogy képzeletbe illő lényegét a misztikumok szintjéről magunkhoz rendelhessük egy praktikus is megérinthető közelségbe.

Persze az a trükk, hogy tudatosan és kedvünkre mozgathassuk *gyűjtő pontjainkat* nem olyan egyszerű, mint amilyenek hangzik, de saját tapasztalataimból őszintén mondhatom, hogy nem is lehetetlen senki számára.

Kis humorral megfűszerezve, a Toltec sámánokhoz képest én még csecsemő sámánka vagyok, de azért odáig eljutottam, hogy felhúztam magam a járókában egyszer-kétszer és átkukucsáltam annak rácsai fölött. Ha lábra tudunk állni egyszer, akkor a valóságok közötti falakon is át fogunk tudni hatolni. Ezt garantáltan ígérhetem!

Írás közben valami arra ihletett, hogy az alábbi gondolatomat is idefűzzem.

A SZENT KORONA, mint *gyűjtő pont*

Eszem ágában sincs a 'Szent Korona tanokba' belekotárkodni, csak táltosi *'szemszögből'* (mely nagyon lényeges *szemszögre* egyszer majd még kitérek hosszabban is) valamire rávilágítani.

Ha megértettük a Mindenség energikus Fényhálózatának alkotó, tudatos működését, s el tudjuk képzelni e való-csodát amint áthalad személyes gyűjtő pontjainkon – alakítva, színesítve valóságglátásunkat – akkor most azt is képzeljük el egy belső pillantással, hogy valamikor őseink legtisztább és legerősebb táltosai a második figyelmük erejével *'felszerelték'* Szent Koronánkat a Mag Nép védelmére.

SZAKRÁLIS GYŰJTŐ PONT

Az gondolom, hogy ha a mi személyes valóságglátásunk *'gyűjtő pontja'* a hátunk mögött van, ak-

kor a magyar nép magyarságtudatának *Szagrális gyűjtő pontja* a feje fölött kell, hogy lebegjen, s a Szent Koronában él.

Amit egymásból látunk, az a testünk, arcunk, megnyilvánulásaink fizikai téren. Amit nem látunk – egyelőre még – az egy csodálatosan sziporkázó fény-globusz, apró, energikusan működő "fényholdakkal".

Amit szemünk a Szent Koronából lát, az egy gyönyörű, aranyműves, tűzzománcos, drága és féldrágakövekkel, igazgyöngyökkel feldíszített és *'varázserővel megszerkesztett'*, emberi fejre szabott szagrális kupola. Amit viszont nem látunk a szemünkkel, csak a táltos látásunkkal, az egy olyan **mágneses**, de ugyanakkor **kisugárzó erő** is, ami a Mindenségből magához vonzza a tudat fényrostjait, s magában tartja egy *sokszirmú tulipán formában*. Ez a szirmonként önmagára boruló Erő, minden pillanatban készen van arra, hogy a megfelelő "varázsszóra" kinyíljon teljes pompájában, és egységesítve magába ölelje a Mag népét. Ha van valaki, aki minket a Csillag Útra vezet, akkor az, a Szent Koronával a fején fog beavatódni és megindulni a Nemzet előtt.

A magyar nép magyarságtudatában egy hatalmas fényoszlopot, még akkor is, ha most egy kicsit megvan kopva imitt-amott. De határok nem szakíthatják szét, csak gyűrődéseket okozhatnak benne, mert az Anyaföldünk ismeri gyermekeit testének bármelyik részén is lélegezzenek, s a saját *energia-hálózatával* segíti észrevétlenül összetartani kapcsolatukat.

Az viszont nem elég, hogy az Isteni erő is, a szagrális segítőtársak is, az Anyaföld is tartsák bennünk a lelket, ha saját magunk nem kapunk erőre és nem fogjuk meg egymás kezét, egy **szent összetartás körében**.

Amint tudati felismeréseink megnyitják lélekkaupunkat, egymás fényei energikusan összefonódhatnak, mert ez a Mindenség harmonikus vibrációjának a törvénye.

Ha egy kivilágított szoba ajtaja bezárul sötét éjszaka, aki a szobán kívül került, sötétségben marad, de ha a sötétől nem félünk, hanem kirekesztetten is nyugodt hittel megvárjuk a reggelt, a Nap fénye újra Fénybe öltözteti majd valóságunkat és megmutatja abban az isteni tökéletességét.

Most, hogy így tudatosítottuk Mag népünk gyűjtő pontját (elgondolkoztató, ha leveszem az ékeze-

ket **gyujto pont**-tá válik!), nem érezhetjük magunkat kirekesztve soha egy bevilágítatlan sötétségben, mert "Miénk az Ország, miénk a Hatalom", miénk a Táltos Királyok Koronája.

Az a nemes anyagokból, emberi kézzel de 'varázserővel felszerelt tárgy', amit mi Szent Koronának hívunk, a benne élő szerves anyagok elementális formájának tudatán keresztül **megértette és felvállalta** azt a hatalmas feladatot, hogy a Mag népe, az általa felszentelt király-főin keresztül vigyázzon, s ha nincsen felszentelt királya, önmagában, állandó készenlétben megőrizze ezt a princípiumot.

Viszont mint 'tárgynak', csak akkor van hatása, amikor használatban van.

A Szent Korona **Erővel és Ígérettel** van felruházva, s amíg létezik, azt az Erőt és Ígéretet megtartja: s amikor alkalmazva van, akkor meg is mutatja mire képes. Ha kéri a nép nevében, megteszi, úgy, hogy magához gyűjti a **Mindenség energikus Fénytudat rostjait**, csokorba köti azokat, és mint egy fényzuhatagot árasztja a Magyar Nép felé. Aki nem magyar érzelmű, arra egyszerűen nem tud hatással lenni, mert azok energiái, és saját vibrációi nem rezonálnak a Szent Korona elemiben harmonikusvibrációs szinten felhalmozódott sok-sok évszázados tudatosságával.

Csak ott van érvénye a Szent Korona óvó-erejének, ahol a vele kötött egység tudata energikusan él a néphit valóságában. A Szent Korona csak azokra vigyázhat, akik maguk is érzik óvó-erejét. Akik egymással együtt lélegeznek, akik szíve együtt dobban a himnuszra, Nemzeti Dalra, akik a Nép legendáit saját életükkel is átélik, és akik előtt a Szent Korona mágikus ereje és Szelleme szenvedélyesen, töretlenül, fénylő bizalomba burkoltan él.

(A korona sérült, gyógyításra van szüksége. Az első feladatunk az lenne, hogy jelen rezidenciájából szakrális "szanatóriumba" mentsük, hogy ott szerető, tudó táltosi kezekben felépülhessen.

> Róma keresztje, amit a Pantokrátor solárplexusba kegyetlenül bele döftek, kellene, hogy azonnal eltűnjön róla. Azután Boldogasszonyunk helyreillesztése új lelket, életet lehelhetne belé, s akkor mi mindannyian megérezhetnénk népünk fénylő lélek-egységét. <

Ez alatt az idő alatt, 'a legkisebb fiúnak meg kellene érkeznie a Királyi Palotába és a nép szolgálataira beajánlkoznia', hogy mire a korona meg-

gyógyul, már tudja a dolgát, s általa felszentelten és elkötelezetten a nép élére állhasson. Így kerülnénk mi vissza, Mag Népe, csillag-ösvényünkre.) Ha azt hisszük, hogy csak királyokat állíthat aktusba **Szakrális Gújtó Pont**-unk, tévedünk. Se király, se korona nem működhet az őt megbízó nemzet nélkül. Mi együtt adjuk nekik az erőnket és bizalmunkat, hogy megóvhassanak minket, és bölcsen alakítsák jövőnket, mely számunkra a fény útján kell, hogy haladjon.

Soha ne felejtsük, hogy a Nép ereje önmagában rejlik. Ő éneklie meg balladáit, éli meg saját legendáját, találja meg *Kútfőit*, érti meg a *Lófej* tanácsait, intéseit, és hímezi, festi *virágnyelven* testét takaró kelméibe, otthonát teremtő tárgyaiba világlátását.

Ha ez így igazá válik számunkra, akkor lelkünk életfáján Tündér Szép Ilona aranyalmái is beérnek, s mi boldogan megtölthetjük vele arany-fényhajszálaiból szőtt általvetőnket.

'Amikor valami megjelenik tudatunk képernyőjén, és azzal a jelenéssel gondolatban azonosulni tudunk, a lelkünk alacsonyabb-vibrációs valóságában elszakadt fényfonalaink összekötődnek, s akkor egy emelkedett mozzanattal közelebb kerülünk infinitásban végződő teljességünkhöz.

Pár szó *Carlos Castanedáról*

akit a Nagy szellem kiválasztott arra a hatalmas feladatra, hogy alávesse magát e különleges táltos képzésnek, majd lépésről lépésre, *első és második figyelemben* nyert élményeit és felismeréseit megossza korunk tudatosuló szellemével. Ő egy dél-amerikai származású antropológus volt, aki az Egyesült Államokban élt, és halt meg.

Bátran állíthatom, hogy munkája egyedül álló a Mindenségben. Kilenc könyvet írt. "Mester szám". Hűségesen, és elemelve jegyzetelt, eredménye egy olyan örökség, melynek jelen valóságunkban nem létezik párja.

Carlos Castaneda bepillantást nyert a Mindenségbe, átlépett dimenziós határokon, s képes volt az absztraktot és a megfogalmazhatatlant racionálisan olyan formákba szorítani, hogy számunkra érthető lehessen – és segítségével mi is kapcsolatba léphessünk a még meg nem érintett valóságainkkal.

Egy valódi varázsló-sámán Don Juan Matus volt a mestere, aki magával röpítette Carlost tudása Táltosán földi útjának utolsó állomásáig, ahol ő maga harcos-varázsló-sámán 'családjával' egyetemben átlépett a világok közötti nyíláson ('*kozmosz-sze-méremtest*' ahogy Don Genaro humorosan nevezte ezt a képzelt jelenséget) és ebben a fénytartományban egyesült az egyetemes tudat következő szintjével – belépett a '*Harmadik figyelembe*'.

Carlos Castaneda saját szavaival így mesél e világokat és valóságokat áthidaló élményéről:

"Szürkületkor, azon a délután, Pablito, Nestor és én leugrottunk a mélységbe. A Nagual (Don Juan) taszítása olyan pontos és olyan kegyelmes volt, hogy semmi a búcsúzásuk nagy jelentőségű eseményéből nem hatolt át a másik nagy jelentőségű eseményébe: leugrani a biztos halálba – és nem meghalni. Bármilyen félelmetes élmény volt ez, mégis elhalványodott hasonlításban, ami a valóság egy másik gyűrdésében ugyanakkor történt.

Don Juan leugrasztott engem a mélységbe, pontosan abban a pillanatban, amikor ő és harcosai fellobbantották a tudatukat. Egy álomszerű látomásom volt, amint egy sor ember néz engem. Azután úgy véltem, hogy az csak egy látomás volt a sorozatos hallucinációból, ami a mélységbe való ugrásunkat követte.

Ez egy szegényes magyarázat volt a jobboldali tudatomnak, ami megrendült az esemény elsöprő erejétől.

A bal oldalamon viszont tudatosult, hogy beléptem a másik énembe. És ennek az áthatolásnak semmi köze nem volt a racionalitásomhoz. A harcosok Don Juan csoportjában elkaptak engem egy pillanat örökkévalóságára, mielőtt eltűntek a Totális Fényben, mielőtt a Sas átengedte őket határán.

Tudtam, hogy ők a Sas hatáskörében vannak, ami számomra elérhetetlen volt.

Vártak Don Juanra és Don Genaróra.

Láttam, amint Don Juan átveszi a vezetést. És akkor nem volt már más, csak egy csodálatosan finom fénycsík az égen. Valami szellőszerű, mintha ringatná, lüktetné a fénycsoportot.

Erős fény sziporkázott az egyik végén, ahol

Don Juan volt.

A Toltec legendák tollas kígyója jutott eszembe.

És akkor minden fény eltűnt."

Én most tisztelettel megköszönöm Carlos Castanedanak, hogy valahol feljogosított arra a megtisztelő feladatra, hogy beszélhesek a Toltec varázsló-sámánok mélységekbe látásáról, mely látásmód feltérképezte számunkra a végtelen beszűkülte érzékeinkkel be nem barangolható valóságait.

Megköszönöm neki, hogy meghallgatta a gondolataimat, amikor segítséget kértem tőle utam félelem nélküli megjárásához, s elmesélhessem ezt a misztikumot – már amilyen racionálisan én képes vagyok rá, az itt összegyűlt magyar kijelöltek előtt. Köszönöm, hogy fájdalmát és fáradságát nem kímélvén megjárta útjukat és megajándékozott miniket lejegyzett formában ezekkel a még titokban derengő ismeretekkel.

"A CSEND EREJE"

Ez a címe Carlos Castaneda egyik kötetének, köszönettel kölcsön vettem tőle, mert jobbat nem találtam.

A Csendről szeretnék még egy kicsit beszélni, de nem ám akármilyen Csendről – hanem a bennünk rejlő mélység titokzatos Csendjéről, melyben megtaláljuk egyetemes egységünket a *Mindenség fény-tudat hálójában*.

Az isteni tudatosságban nem léteznek zsákutcák, mert ott minden fal, amibe ütközünk áttörhető, minden kerítés átszárnyalható, s minden mágikus kérdésünkre csodákat rejtő kapui egyenként feltárulnak.

Ahhoz, hogy ennek a valóságát valahol önmagunk csendjében elfogadhassuk, a képzeletbe vetett hit és a Mindenségbe vetett bizalom bőven elég.

De ahhoz, hogy **aktívan is részesei legyünk** ennek a titokzatos végtelennek, valahogyan kapcsolatot kell vele teremtenünk. Kapcsolatunkat pedig csak egyetlen helyen tudjuk megérinteni,

az *archaikus Csend otthonában*.

Fölösleges kérdeznünk azt, amikor a '*Csendet*

gyakoroljuk, hogy van-e valami jelentősége annak amivel próbálkozunk, mert mindent amit energi- kusan megmozgatunk, azt mi magunk tesszük je- lentőssé. Mégpedig azzal, hogy belső figyelmünk- kel értékesítjük kihívásunkat.

Hol találjuk mi, akikbe magyar lelket lehelt az Ősanya, azt a Csendet, amire szükségünk van ah- hoz, hogy Tündérvilágunkba bebocsátást nyerhes- sünk?

Ugyan hol máshol, mint *Tündér Szép Ilona Háló- szobájában*.

TÜNDÉR ILONA HÁLÓSZOBÁJA – A CSEND ŐS-HONA

A mi Tündér Ilonánk az az ősi Istennő, aki mint a Tündérvilág Királynője szerepel a magyar tudat- világban. Az is felötlött bennem már nagyon ré- gen, hogy talán a "Trójai Háború" szőke Szép He- lénája sem más, mint a mi ősi Istenanyánk, s nem egy élő szépségért folyt ott az erő és erőszak küz- delme, hanem az Istennő megmentéséért.

Az ősi természet-hit és a patriarchizmus új be- tolakodó, természetet kordában tartó, domináló ereje között "nyílt meg Ég és Föld". Hiszen az a kor, amelyben a trójai háború legendája lezajlik, az Istennő alkonyának kora.

S mi más mutatná világosabban a 'maszkulin' do- mináló erőt a 'feminine' fölött, mint a Faló = (Fallusz) cselével nyert győzelme. Ez a felismerés úgy nyelvészi, mint szimbolikus erőben Dr Gyár- fás Ágnestől, Édesanyámtól érkezett hozzám, s nagyon szépen megköszönöm neki, hogy még egy szálát összekötött lassan teljesedő értelem- szöttekben.

Hagy térjek ki egy picit Tündér Ilona hajzatára.

Miért aranyhajú Tündér Szép Ilona? Lényeges-e az, hogy Aranyszőke az Istennőnk, vagy valami- len faji megkülönböztetés Ő maga, akiért a nem szőke hajú és tejbőrű emberek már évezredek- en át sértődöttek lennének?

Bizony lényeges, nagyon is lényeges Tündér Szép Ilona aranyszőke hajzuhataga, de *nem faji szem- pontból*, hanem a *fény-tudat szempontjából*.

Tündér Ilona gyönyörű aranyhaja az Örök Anya Fényének sugárzása, s a Mindenséget átszövő fény-szeretetből omlanak szálai.

Tündér Szép Ilonánk arany hajú, hiszen mindegy, hogy milyen színű a bőrünk, szemünk, hajunk, a

szeretet fényözöne aranylóan sugárzik Természet anya összes gyermekére.

Itt szeretném megemlíteni, egy személyes élmé- nyemet is Tündér Ilona hajkoronájával kapcsolat- ban, hogy megerősítem archaikus lényegét. Ami- kor azon töprengtem, hogyan fonjam össze azokat a szétszakad szálakat, melyeknek egyik vége az amerikai földrészen él és gyűjtögeti az ott őrzött ősi tudást, a másik pedig itthon a Mag népének szívében, lelkük virágos kertjében lélegzik, akkor megjelent előttem Tündér Szép Ilona végtelenbe kígyózó hajfonata, amint aranyszalagként fonódik a Föld ős-születteinek álmába. Megértettem, hogy vezérfonalként kell követnünk hajfonatának vég- telenbe kígyózó fényét, mert pontosan oda vezérel minket, ahova mindannyian vágyakozunk.

Ahhoz pedig, hogy az Istennő hangját is meg- hallhassuk, meg kell érkeznünk *Hálósobája Csendjébe*. Mert ott, abban a tökéletes hangtalan- ságban honol a vég és a kezdet, s csak abban a *Csendben* hallhatjuk meg a *Szellem üzenetét*.

Dr. Gyárfás Ágnes így ír mélységes meglátással Tündér Szép Ilona Palotájának univerzális jelen- tőségéről a *Vizek Könyvének* első kötetében:

"Tündér Szép Ilona hálósobája a Mindenség pólusa, az Élet és Halál forrásvidéke."

Az bizony. Vizsgáljuk csak meg, miket találunk ebben a szobában!

Így mondja a mese:

" Az ő ágya nincs sem égen, sem földön, ég s föld között lebeg. Viráglajtója van hozzátá- masztva. Azon menj fel. Az ágy felett van egy arany pintyőke kalitkában, annak a száját kösd be egy arany hajszállal, hogy föl ne ébressze Tündér Ilonát. A szoba egyik sarkában az Élet vize, a másikban a Halál vize buzog."

Gyárfás Ágnes már gyönyörűen megmagyarázta mind ennek a jelentőségét, én itt csak egyetlen részletére szeretnék kitérni a saját fejtegetése- imhez, mégpedig az *arany pintyőkére a kalitká- ban*.

Úgy érzem, mélységes jelentősége van ennek a kalitkába zárt madárkának.

Merlin Stone a 'When God was a Women' című remek könyvében meghatározza az Istennő jellegét messze időszámításunk előtti időkre vezetve vissza felismeréseit, s beszél elsősorban a 'Madár Istennőről', mint az Istennő legarchaikusabb arculatáról.

A Madár-Mada az Istennő legrégebbi reprezentálója. A *lelket*, amely életre kelti az élettelen, madár hozza. Madár hozza-viszi az üzenetet égiek és földiek között, madár adja a figyelmeztetéseket szinte minden nép mitológiájában, madár ajánlja fel az első tudatos 'véráldozatát' is magáért az Életért, s amikor álunkban repülünk, olyat teszünk, amire csak a madár képes, égbe szabadulunk egy álom erejéig testünk börtönéből.

Tündér Ilona kalitkában tartja a **Lélek kis madarát**, valami oknál fogva őrzí, nem meri szabadon engedni. Vajon miért? Talán ez a mese is azt az időt érinti meg, amikor az Istennőt és lényegét pusztulásra kárhoztatták?

Elpusztítani viszont nem tudták, mert annyi eszük még volt, hogy rájöttek, akkor önmagukat is elpusztítják vele együtt.

Viszont hatalmát és lényegét sikeresen eltörölték szem elől, egy hosszú-hosszú időre. (Elfelejtették, hogy még *ha erőből születik is a földi hatalom, gyengédségből születik maga az erő és annak igazsága is*. Jézus is azt mondta, hogy "az Én Atyám a Jó Isten, Édesanyám pedig a Lélek". A lelkünkre nagyon kell vigyázni!

Tündér Ilonánk Hálósobájának archaikus csendjében rejti a létezés alaptényezőit, de bizony, már nem akárki érintheti meg azokat, vagy meríthet belőlük.

Ha a patriarchális uralom úgy döntött, hogy ő az erősebb, ő az Úr (*érdekes, ha megváltoztatjuk az ékezetet 'úr' lesz belőle*), akkor bizony ezerszeresen és újra kell a férfiaknak bizonyítaniuk, hogy valóban megérdemlik-e kiváltságos elsőbbségüket.

Tündér Ilona vigyáz a Lélekmadárkára, s az hűségesen figyelmezteti, ha olyan merészel betoppanni hozzá, aki lelketlen s el nem hivatott. Azt pedig mi onnan tudjuk meg, hogy nem hallgatta meg a Lófej tanácsait, és otrombaságában megtörte Tündér Ilona Hálósobájának mélységes Csendjét.

Ilyenkor szétesik a világ és az emberiség szakadéka szélére kerül, mert az *Ős-csendet*, csak a *leg-*

bensőbb figyelem gyengédségével lehet megközeleltetni.

Tündér Ilona Hálósobájához és annak *mélységes Csendjéhez* még csak ennyit szeretnék hozzáfűzni:

A fenti megjelenítésben könnyen el tudjuk képzelni ezt a csodálatos '*kihívó helyet*', ahová csak '*Feddhetetlen és Kifogástalan*' mesehősök érkehetnek el. Ők egyedül meríthetnek az Élet és Hálál vizéből, s nyerhetik el a *szer-elem* mágikus, átváltó és megváltó ajándékát.

SZER-ELEM

Ha már a szerelmet megemléltettem, hadd tűzzek ide egy kis anekdotát, ami egész életemben fel-felütötte a fejét gondolataimban, de csak most jöttem rá igazán a jelentőségére.

Előre is elnézést kérek a nyelvészeketől, hogy bele merek kontárkodni a tudományukba, de tényleg nem tudományoskodni kívánok, csak valamit, ami számomra lényegessé vált, szeretném megosztani.

Amikor elsős gimnazista voltam az akkori Herman Ottó Gimnáziumban, az irodalomtanárunk szóra-koztatni kívánta az osztályt és a következőt mesélte: valamilyen irodalmár konferencián vett részt Moszkvában, ahol egy nemzetközi társaság gyűlt össze. Ott mindenki a saját nyelvének szépségét, irodalmi értékét és mélységét szenvedélyesen védvén, egymás előtt felvágott. Az utolsó este kis baráti körben vodkától ellágyultan a szerelemre terelődött a szó és azon kezdtek versengeni, hogy melyik nép szava a legszebb hangzású a szerelemben. Az angol mondta 'I love you', a francia 'je t'aime', az olaszt 'te amore', stb. A mi tanárunk sem akart lemaradni, de bevallása szerint szégyellte, hogy a *szeretlek, szerelem* szavaink milyen csúnya hangzásúak, "sziszegők, recsegők", cseppet sem romantikusak a fülnek. Nem akarta, hogy lepipálják, ezért azt mondta ki hangosan, nagy gyorsasággal, hogy "*lenolaj*".

Az osztály röhögcsélt, volt aki hangosan, volt aki csak kuncogott, de mindenki érzett egy kis megszégyenülést, hogy miért is van nekünk ilyen dalamtalan szavunk a szerelemhez, hogy még a lenolaj is jobban hangzik, mint az, hogy szeretlek.

Valahogy én nem tudtam nevetni a többiekkel, talán a döbbséget értetlenségem miatt, ami elkísért addig a pillanatig, amíg fel nem fogtam nyelvünk

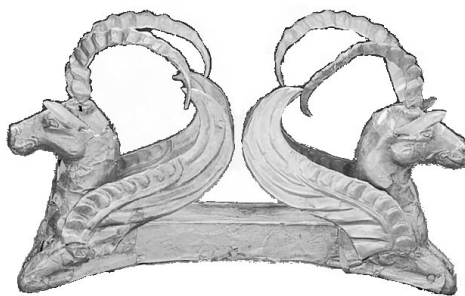
szerves szépségét és e világban élő alapjogúságát. Különösen tekintetbe véve azt, hogy Amerikába kerültem, ott nőtem asszonnyá, és olyantól ismer-tem meg a szerelmet, aki nem tudott magyarul szeretni, felismertette velem, hogy életünk leg-szerveesebb része a *szer-elem* híján nem képes ki-fejezésre jutni. Így a szerelem bennem, Magyar nőben, Magyar varázs-szó nélkül nem talált ter-mékeny talajra.

Felismertem, hogy a mi *szer-ves*, *szer-tartásos*, *szer-elem*-ünk csak akkor forrhat mágikus terem-tő erővé, ha kimondója is, befogadója is, ugyanazt érzi, amivel ez a varázs-szó lényét megigézi.

Többet hallottam, azt, hogy "I love you", mint hogy annak számot adhatnék, de azt, hogy 'szeret-

lek', mágikus beavató erejével a mai napig sem. Nem hallottam 'szeretlek' úgy, hogy tőle az égi vi-zek áradhattak volna testemben, s moshatták vol-na lelkeim partjait. Érzem, ez a saját hibám és hiá-nyom eredménye, nem az ostoba irodalomtanáré, aki vagy tudatosan, vagy tudatlanul megmérgezte legsodálatosabb szavunkat. Megkérdőjeleztette velünk anyanyelvünk értékét, ahelyett, hogy ősi szerves szépségére hívta volna fel a figyelmünket. Valamilyen diabolikus erő hatására tehetett, s mi-lyen érdekes, hogy középiskolai éveimet amilyen gyorsan csak tudtam kitöröltem emlékeimből, de ez visszhangzóan bennem élt.

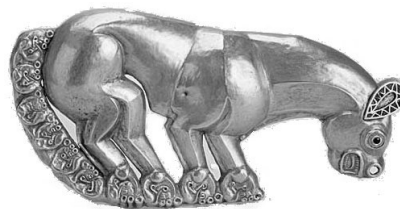
Áldásomra, maga e felismerés, csodával határos módon kárpótolt mindenért.

Szárnyas lovak szarvakkal

Lovas

Ló

Fejedelmi nyakék

Hal

Oroszlános karkötő

Szkíta aranytárgyak
(Internet)